

Μήνυμα Παγκόσμιας Ημέρας Θεάτρου

27 Μαρτίου 2013

Ο εορτασμός της Παγκόσμιας Ημέρας Θεάτρου καθιερώθηκε το 1962 από το Διεθνές Ινστιτούτο Θεάτρου (Δ.Ι.Θ.). Γιορτάζεται κάθε χρόνο στις 27 Μαρτίου από την παγκόσμια θεατρική κοινότητα. Το Εκτελεστικό Συμβούλιο του Δ.Ι.Θ. επιλέγει κάθε φορά μια διεθνώς αναγνωρισμένη προσωπικότητα του θεάτρου από μια χώρα-μέλος του για να γράψει μήνυμα, το οποίο διαβάζεται σε όλα τα θέατρα και μεταδίδεται από τα Μ.Μ.Ε σε όλον τον κόσμο. Το μήνυμα για την Παγκόσμια Ημέρα Θεάτρου έχουν γράψει μεταξύ άλλων οι: **Ζαν Κοκτώ, Άρθουρ Μίλλερ, Λώρενς Ολίβιε, Ζαν Λουί Μπαρώ, Πήτερ Μπρουκ, Πάμπλο Νερούδα, Ευγένιος Ιονέσκο, Λουίνο Βισκόντι, Μάρτιν Έσλιν, Ιάκωβος Καμπανέλλης, Αριάν Μνουσκίν, Ρομπέρ Λεπάζ, Αουγκούστο Μποάλ, Τζούντι Ντεντς, Τζον Μάλκοβιτς κ.ά.**

Φέτος το μήνυμα έγραψε ο Ιταλός κωμικός, συγγραφέας, θεατρικός σκηνοθέτης, συνθέτης και βραβευμένος με το Βραβείο Νόμπελ Λογοτεχνίας **Ντάριο Φο**.

Το μήνυμα της Παγκόσμιας Ημέρας Θεάτρου διαβάζεται σε κάθε θέατρο πριν από την παράσταση της 27^{ης} Μαρτίου.

ΜΗΝΥΜΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΣ ΗΜΕΡΑΣ ΘΕΑΤΡΟΥ

από τον **Ντάριο Φο**

Πριν πολλά χρόνια, η εξουσία επίλυσε το πρόβλημα της ανοχής της απέναντι στους ηθοποιούς της Commedia dell' Arte διώχνοντας τους από την χώρα.

Σήμερα, ηθοποιοί και θίασοι έχουν πρόβλημα ανεύρεσης δημόσιων σκηνών, θεάτρων και θεατών, εξαιτίας της κρίσης.

Επομένως, οι κυβερνώντες, δεν έχουν πρόβλημα να ελέγχουν αυτούς που εκφράζονται μέσω της ειρωνείας και του σαρκασμού, μιας και δεν υπάρχει κανένας χώρος για τους ηθοποιούς, αλλά ούτε και κοινό στο οποίο να μπορούν να απευθυνθούν.

Τουναντίον, κατά την διάρκεια της Αναγέννησης, στην Ιταλία, οι κυβερνώντες έπρεπε να προσπαθήσουν αρκετά για να φέρουν τους κωμικούς σε δύσκολη θέση μιας και τους απολάμβανε μεγάλη μερίδα του κοινού.

Είναι γνωστό ότι η μεγάλη έξοδος των ηθοποιών της Commedia dell' Arte πραγματοποιήθηκε στον αιώνα της Αντιμεταρρύθμισης, με τη θεσμοθέτηση της κατάργησης όλων των θεατρικών χώρων, ιδιαιτέρως στην Ρώμη, όπου κατηγορήθηκαν ότι πρόσβαλλαν την Άγια Πόλη. Το 1967, ο Πάπας Ιννοκέντιος ΙΒ', κάτω από την συνεχόμενη πίεση της συντηρητικής πλευράς της αστικής τάξης και του κλήρου, διέταξε την κατεδάφιση του Θεάτρου Tordonina, το οποίο σύμφωνα με τους ηθικολόγους, είχε παρουσιάσει τον μεγαλύτερο αριθμό άσεμνων σκηνών.

Την εποχή της Αντιμεταρρύθμισης, ο Καρδινάλιος Κάρολο Μπορομέο, ο οποίος δρούσε στον βορρά της Ιταλίας, είχε αφιερώσει τον εαυτό του στην λύτρωση «των παιδιών του Μιλάνου», θέτοντας για την τέχνη έναν σαφή διαχωρισμό, ως την υψηλότερη μορφή πνευματικής εκπαίδευσης, και το θέατρο ως την έκφραση της αισχρολογίας και της ματαιοδοξίας. Σε ένα γράμμα που απεύθυνε στους συνεργάτες του, το οποίο παραθέτω σχεδόν αυτούσιο, εξέφρασε τις πεποιθήσεις του περίπου ως εξής: «ανησυχώ για την εξάλειψη του κακού σπόρου, έχουμε καταβάλει κάθε δυνατή προσπάθεια για να κάψουμε τα κείμενα που περιέχουν μαρτυρίες λόγους, για να τους εξαλείψουμε από την μνήμη των αντρών, και την ίδια στιγμή να διώξουμε αυτούς που κυκλοφορούν αυτά τα κείμενα σε έντυπη μορφή. Προφανώς όμως ενώ κοιμόμασταν, ο διάβολος δούλευε με ανανεωμένο ζήλο. Αυτό που μπορούν να δουν τα μάτια μπορεί να είναι πιο διεισδυτικό για την ψυχή απ' αυτό που μπορούν να διαβάσουν σε τέτοια βιβλία! Πόσο καταστροφικός μπορεί να είναι για το μυαλό των νεαρών αντρών και κοριτσιών ο προφορικός λόγος και οι απρεπείς κινήσεις, παρά μία άψυχη λέξη τυπωμένη σε βιβλία. Γι' αυτό είναι επείγον να απαλλάξουμε τις πόλεις μας από αυτούς που κάνουν θέατρο, όπως κάνουμε και με τις ανεπιθύμητες ψυχές».

Επομένως η μοναδική λύση για την κρίση είναι να ελπίζουμε ότι το μεγάλο κυνήγι μαγισσών οργανώνεται εναντίον μας και ιδιαίτερα ενάντια στους νέους ανθρώπους που επιθυμούν να διδαχθούν την τέχνη του θεάτρου: μια νέα διασπορά Κωμικών, δημιουργών του θεάτρου, οι οποίοι μέσα από αυτό τον περιορισμό θα δημιουργήσουν αφάνταστα οφέλη για μια νέα εκπροσώπηση.

Ντάριο Φο

Ντάριο Φο Ιταλός κωμικός, συγγραφέας, θεατρικός σκηνοθέτης, συνθέτης και βραβευμένος με το **Βραβείο Νόμπελ Λογοτεχνίας**

Ο Ντάριο Φο, γεννήθηκε στις 24 Μαρτίου 1926. Είναι Ιταλός κωμικός, συγγραφέας, θεατρικός σκηνοθέτης, συνθέτης και βραβευμένος με το Βραβείο Νόμπελ Λογοτεχνίας το 1997. Το έργο του περιλαμβάνει κωμικές μεθόδους της παλαιάς Ιταλικής *Commedia dell' Arte*, ένα θεατρικό στυλ γνωστό στις εργατικές τάξεις. Χαρακτηρίζεται επίσης από κριτική για το οργανωμένο έγκλημα της πολιτικής διαφθοράς, της πολιτικής δολοφονίας, τον δογματισμό της Καθολικής Εκκλησίας και τη σύγκρουση στη Μέση Ανατολή.

Η πρώτη θεατρική εμπειρία του Φο έγινε μέσω σατυρικών επιθεωρήσεων για μικρά καμπαρέ και θέατρα. Αυτός και η γυναίκα του, η ηθοποιός Franca Rame, ίδρυσαν την Εταιρία Θεάτρου Ντάριο Φο-Franca Rame το 1959, και τα χιουμοριστικά τους σκετς στην τηλεοπτική σειρά *Canzonissima* τους έκαναν πολύ σύντομα γνωστούς. Σταδιακά ανέπτυξαν ένα «αντιστασιακό» θέατρο, συχνά βλάσφημο και σκωπτικό, αλλά βρίσκει τις ρίζες του στην παράδοση της *commedia dell' arte* και αναμείχθηκε με αυτό που ο Φο ονομάζει «ανεπίσημος αριστερισμός». Το 1968 ο Φο και η Rame ίδρυσαν μια σχολή υποκριτικής, την *Nuova Scena* (Νέα Σκηνή), με δεσμούς με το Κομμουνιστικό Κόμμα της Ιταλίας, και το 1970 ξεκίνησαν το *Collettivo Teatrale La Comune* (Συλλογικό Κομμουνιστικό Θέατρο) και ξεκίνησαν περιοδείες σε εργοστάσια, πάρκα και γυμναστήρια.

Ο Φο έχει γράψει γύρω στα 70 έργα, αρκετά σε συνεργασία με την Rame. Ανάμεσα στα πλέον γνωστά του έργα είναι τα *Morte accidentale di un anarchico* (1974, ο τυχαίος θάνατος ενός Αναρχικού) και *Non si paga, non si paga!* (1974, Δεν πληρώνω! Δεν πληρώνω). Ως ηθοποιός ο Φο είναι γνωστός για την σόλο περιοδεία του ως Μίστερο Μπούφο (1973, *Comic Mystery*), βασισμένο σε μεσαιωνικά έργα μυστηρίου.

Τα έργα του, και ιδιαίτερα το *Mistero Buffo*, έχει μεταφραστεί σε 30 γλώσσες και έχει παρασταθεί εκτός Ιταλίας, συχνά προσαρμόζονται για να αντικατοπτρίζουν τοπικά πολιτικά και άλλα θέματα. Ο Φο, ενθαρρύνει του σκηνοθέτες και τους μεταφραστές να προσαρμόζουν τα κείμενα του όπως νομίζουν, γιατί πιστεύει ότι αυτό ταιριάζει με την παράδοση του αυτοσχεδιασμού της *Commedia dell' Arte*.

Από τότε που απονεμήθηκε στον Φο το Νόμπελ Λογοτεχνίας αναφέρεται ως ο συγγραφέας «ο οποίος μιμείται τους γελωτοποιούς της Μέσης Ανατολής και πληγώνει την εξουσία και προασπίζεται την αξιοπρέπεια των κατατρεγμένων».